

Chapter 1

Penguin Leader

ตั้งแต่เด็ก สนามก็ชอบเล่นหุ่นยนต์ ชอบดูการ์ตูนฮีโร่ อ่านการ์ตูนผู้ชาย แล้วก็ชอบเตะบอล เจ้าลูกหนังกลมๆ เป็นเพื่อนซี้คู่ใจมาเนิ่นนาน ทั้งห้องนอนก็มีแต่โปสเตอร์นักบอล มีถ้วยรางวัลเหรียญรางวัลสารพัด สนามคิดว่าตัวเองก็เป็นผู้ชายธรรมดาๆ ที่ชอบอะไรแบบผู้ชายๆ จนกระทั่งในที่สุดห้องนอนเขาก็มีสิ่งแปลกปลอมเข้ามา

ตุ๊กตาเพนกวิน!

ตาคมกลอกไปมาด้วยความอึดอัดปนหงุดหงิด ไม่รู้จะเอาใจกับเพนกวินตัวนี้ดี มันตัวขนาดเท่าหมอนใบย่อมๆ เลย นุ่ม กอดอุ่น แต่!...มันก็น่าโมโหอยู่ดี

โมโหที่ชอบเจ้าเพนกวินนี้มากเกินไป เพราะมันพานจะนึกถึงหน้าคนให้ตลอดเวลา ถึงอีกฝ่ายจะแค่ให้มาแบบไม่คิดอะไรก็เถอะ เฮ้ย! แล้วจะให้คิดอะไร ก็เพื่อนกัน...ปลอบใจกัน มันก็...ก็ปกติ...

เออ ปกตินั้นแหละ ปกติสุดๆ ปกติมากกก ฮ่าๆๆ ฮ่าๆๆ

“แม่งอะไรวะเนี่ย หรือจะจะเป็นไปโพลาร์?”

มือหนาคว่าเพนกวิ้นตัวปัญหายุ่งได้ใส่เสื้อผ้าในทันที บรรยากาศคุ้นเคยค่อยกลับมาหน่อย เจ้าเพนกวิ้นนั้นมันมีอะไรแปลกๆ ทำให้เขารู้สึกไม่เป็นตัวเอง

ก็ต้องแบบนั้นอยู่แล้ว เพราะปกติเขาก็ไม่ได้ชอบตุ๊กตาสักหน่อย

สนามคิดว่าตัวเองรู้สึกดีขึ้นที่ขจัดตุ๊กตาเพนกวิ้นไปได้ แต่เปล่าเลย แม่งยังพามองไปที่ตุ๊กต้าวัยเรื้อย นอนไม่หลับ กระสับกระส่าย เออ...ก็ได้วะแม่ง

สุดท้ายเจ้าตุ๊กตาเพนกวิ้นก็เลยได้มานอนด้วยกัน สนามเกลียดหน้ามันเป็นบ้า ไฉนปากเหลืองอ้วนๆ นี่ แต่ก็อีกนั่นแหละ ในที่สุดก็อดใจไม่ไหว เอามันมากอดอยู่ดี

“สนาม เป็นไงบ้าง”

คิ้วเข้มขมวดมุ่นเมื่อเจ้าหัวหน้าแก๊งเพนกวิ้นดักอยู่หน้าห้องตาแป้วจ้องมาที่เขา ปากสีชมพูนั้นเม้มเล็กน้อย สองแขนที่กำลังแน่นอยู่ข้างตัวทำให้นึกถึง...ครีบบเพนกวิ้น? มันเรียกว่าครีบบหรือเปล่า

ยังไม่ทันได้วิเคราะห์อะไร เจ้าครีบบเพนกวิ้นก็มาแปะอยู่บนแก้มสนามซะอย่างนั้น สนามสะดุ้งเมื่อตาแป้วขยับมาประชิดในระดับโคลอสัฟ

“สนาม ไม่สบายเหรอ”

“หึ้ย!”

“ทำไมพูดไม่เพราะล่ะ”

สนามเปียงต้วนหนีจากคนที่กำลังทำหน้ามั่วใส่ มันก็แค่ถ่าง
นัยน์แหละ เพราะตาแป๋ว ๆ นั้นวิบวับราวกับสนุกนักหนา มันกวนตีน!

“แพตตี ทางนี้!”

“เซเวนหวัดดี สนามหวัดดีจ๊ะ”

“อ้อ”

สนามก้มหัวทักทายเพื่อนร่วมห้องอีกคนเล็กน้อย แล้วเดิน
เข้าห้องไป เขาไม่ได้สนิทกับแพตตีนัก ก็เหมือนเพื่อนคนอื่น ๆ ที่จะ
แบ่งกลุ่มผู้ชายผู้หญิงชัดเจน มีแต่ไอ้หัวหน้าเพนกวินนั้นแหละที่สนิท
กับคนนั้นคนนี้ไปทั่ว

เรื่องน่าหงุดหงิดเกี่ยวกับหัวหน้าแก๊งเพนกวินก็คือ มันนั่งติด
กับเขา เขาเรียนโรงเรียนนี้มานานจนถึงมัธยมหก แต่มันเป็นเด็กใหม่
แล้วบังเอิญโต๊ะข้าง ๆ ก็ว่างพอดี เลยต้องมานั่งคู่กัน แล้วชีวิตสงบสุข
ราบเรียบที่มีแต่ฟุตบอลก็โดนเพนกวินคุกคาม

มันคุกคามชีวิตเขาแบบหน้าไม่อาย ใช้ครีป(?)ตะเกียกตะกาย
พาตัวเองมาอยู่ในสายตาเขาตลอดเวลา แถมกวนประสาทได้ตลอด
ปีตลอดชาติ

“อ้าวสนาม ดินสอทุ่เหวอ ใช้ของเราก่อนก็ได้เนะ เราใช้ดินสอ
กด สะดวกดี”

แล้วมันก็ดึงดินสอไม้ของเขาออก แทนที่ด้วยดินสอกดลาย
เพนกวิน

“เอ๊ะ! ยางลบสนามก้อนเล็กจัง เรามีสองก้อนนะ เพิ่งซื้อมา
ใหม่ ใช้ของเราสิ”

ยางลบก็มีปลอกลายเพนกวิน

“ปากกาหมึกไม่ออกเหวอ ยี่ห้อนั้นอาจจะไม่ค่อยดีเนอะ ใช้

อันนี้ดีกว่า เราชอบยี่ห้อนี้มากเลย”

ปากกาก็เพนกวิ้น

ลิตวิดก็เพนกวิ้น

ไฮไลต์ก็เพนกวิ้น

ไม้บรรทัดก็เพนกวิ้น

แล้วกลายเป็นว่ามันยึดเยียดแก๊งเพนกวิ้นให้เขาใช้! จนตอนนี้ กระเป๋าดินสอเขาก็กลายเป็นเพนกวิ้นไปกับมันแล้ว เพราะมันดัน ซื้อมาให้เป็นของขวัญที่แข่งบอสนะโรงเรียนติด ๆ กัน ซึ่งก็ชนะ ทุกครั้งอยู่แล้ว

งานกลุ่มวิชาวิทยาศาสตร์ที่ครูให้จัดบอร์ดเกี่ยวกับสัตว์ มันก็ เอาธีม (theme) ขั้วโลกที่มีหมี มีแมวน้ำ แล้วก็เพนกวิ้น! แถมไม่รู้ ว่ามันหาสติ๊กเกอร์เพนกวิ้นมาจากไหนเยอะเยอะ แปะเต็มบอร์ด ไปหมด

เพื่อนในกลุ่มก็ไม่มีใครคัดค้าน เพราะว่างานทำบอร์ดแบ่ง โคตรน่าเบื่อ พอมีคนตื่นเต้นเลยโยน ๆ ไปให้มันทำ ไอ้คนโดนป้าย งานก็ดันไม่ว่าอะไร นั่งแปะบอร์ดจนถึงเย็น เขาก็เลย...เลยช่วย ก็ได้วะ ไหน ๆ วันนี้ก็ไม่มีข้อสอบ

“อ้าว! สนามไม่ไปเตะบอลเหรอ”

“อือ ลูกได้ชปวย เอามาดิ เตียวช่วย”

“อ้อ ได้ๆ อ๊ะ เอาอันนี้ไปตัดให้หน่อย”

สนามรับกระดาษกับกรรไกรจากมืออีกฝ่ายมาแล้วก็ไม่ แปลกใจ มันให้ตัดรูปเพนกวิ้น ตอนนั้นบอร์ดก็ทำไปได้บางส่วนแล้ว จริง ๆ มันควรจะช่วยกันหัดคน แต่งานกลุ่มแบ่งก็ไม่เคยจะแฟร์หรอก “มึงนี่ไม่เบื่อเพนกวิ้นบ้างหรือวะ”

“เพนกวินคือสิ่งมีชีวิตที่น่ารักที่สุดในโลก! ทำไมอ๊ะ สนามไม่ชอบเธอ”

“เอ่อ เปล่า ภูเขา”

ตาแป้วที่จ้องมองมาขยับยิ้มเป็นรูปพระจันทร์เสี้ยว แล้วเจ้าตัวก็พยักหน้าหงิก ๆ ทำเสียงเล็กเสียงน้อยประมาณว่า ไซ้มา~ บอกแล้ว เพนกวินน่ารัก

“แล้ว...ตุ๊กตาที่ให้ไป มันนุ่มมะ?”

“กูไม่เล่นตุ๊กตา ใส่ตู้ไว้ละ”

สนามรู้สึกร้อน ๆ ที่ใบหูนิดหน่อย เขาโกหกไม่เก่ง แต่จะให้พูดว่าก็อดแหม่งทุกคืน ใครมันจะไปกล้าพูดละ

“อ้าวเธอ เสียดายจัง กวีนกวีนนี่มามากเลยนะ เรานอนกอดทุกคืนเลย สนามลองกอดสักคืนสองคืน รับรองจะติดใจเจ้ากวีน กวีน ไม่เก็บเข้าตู้อีกเลย”

“กวีนกวีน?”

“ชื่อตุ๊กตาไง”

“เป็นผู้ชายอะไรละ มั่งมึงฉิบหาย”

ทว่าหัวหน้าแก๊งเพนกวินกลับหัวเราะอารมณ์ดี

“โลกมันเปลี่ยนไปแล้ว ผู้ชายก็ชอบของน่ารักได้ บอลไทยไปบอลโลกแล้วนะ รุ้ยยัง แถมเป็นนักบอลหญิงด้วย บางอย่างก็อย่าเอาเพศสภาพมาแบ่งดี ชอบก็คือชอบปะวะ...”

“แค่นี้ทำเป็นจริงจัง... ไหนมีไรอีก ตัดเพนกวินเสร็จแล้ว”

“อ๊ะ งั้นเอาหมิ่ไปตัดอีกตัว”

“แล้วมึงทำไรเนี่ย กูตัดทั้งหมิ่ทั้งเพนกวิน”

“ก็สนามมัวแต่ชวนคุยอ๊ะ ลืมเลย...งั้นเราแปะสติ๊กเกอร์

แล้วกัน”

“มีทั้งหมีทั้งแมว น้ำ ทำไมแปะแต่เพนกวิน”

“ก็ซื้อมาแต่เพนกวินอะ พอเจอเพนกวิน อย่างอื่นก็ไม่สนใจเลย เวลาเราชอบอะไรสักอย่างมากๆ สายตามันก็เห็นแต่สิ่งสิ่งนั้น คนคนนั้น...เหมือนกับมีแสงส่องมาที่เขาคนเดียว แล้วคนอื่นก็กลายเป็นสีเทาๆ ดำๆ ไปหมดเลย สนามว่าจริงไหม”

ติก! ติก!...ติก! ติก!

สายตาวราวระยับที่คุ้นเคยกลายเป็นการจ้องมองมานิ่งๆ มุมปากยกขึ้นเป็นรอยยิ้ม พานทำให้หัวใจเต้นแปลกๆ เหมือนมีคนกดหยุดเวลา เหมือนว่า...มันมีบางอย่างแปลกไป

เหมือนจะมีสปอตไลท์โผล่มาจากไหนสักที่

เหมือนว่าจะมีบรรยากาศรอบข้างที่สีจางลง

เหมือนว่า...ทุกอย่างมันจะทำให้เขาเห็นแค่...

“เราก็เลยรักเพนกวินแบบลำเอียงอะ หมีกับแมว น้ำก็...

ขอโทษด้วยนะ เธอไม่ผ่านรอบคัดเลือก”

เออช่างมันเหอะ...

สนามส่ายหัวให้สมองโล่งๆ แล้วมุ่งมันกับการตัดหมีขาวต่อ

กูไม่น่าไปคุยกับมันเลย แหม่เผยแผ่ลัทธิเพนกวินฉิบหาย

“อะ ให้”

มือที่กำลังตัดแมว น้ำ (ตัดหมีเสร็จแล้ว) ชะกัก เมื่อสติกเกอร์เพนกวินถูกแปะลงบนนอกเสื้อด้านซ้าย คล้ายๆ กับว่าตรงตำแหน่งหัวใจพอดี

“เล่นอะไรเนี่ย!”

“สติกเกอร์ใจ ไม่เคยแปะหะรอ อะ ให้แปะคืนก็ได้”

“ไม่เอา กูรู้มึงชอบให้แปะ”

“อะไรว่า! ไม่หลงกลเลย แปะเล่นๆ ไปเหอะ บอร์ดมันเต็มแล้วเนี่ย เหลืออยู่สองตัวเอง”

สนามรบแผ่นสติกเกอร์ที่อีกฝ่ายยึดเยียดใส่มือมา แล้วค่อยๆ ลอกสติกเกอร์เพนกวินคาบนกในปาก แปะลงไปตีก่ออีกฝ่ายใช้มือตบๆ จนแน่ใจว่าสติกเกอร์จะไม่หลุด

แต่ก็ต้องเลิกคิ่วงๆ เมื่อหัวหน้าแก๊งเพนกวินยกมือเกาแก้มเงินๆ

“อะไร”

“เอ่อ สนาม...จับนมเราอะ”

“เฮ้ย! ก็แปะสติกเกอร์เฉยๆ ปะวะ”

“ก็ทำไมต้องจับย่ำๆ ด้วย ที่เรายังไม่จับนมสนามเลยนะ”

“ปะ...เปล่าอะ...”

กลายเป็นสนามเองที่หน้าร้อนผ่าว ไม่รู้เพราะอะไรหรืออะไร แต่ไอ้ท่าทางทำปากกู่ของอีกฝ่าย แถมมองเคื่องๆ นี่อีก มันก็... ก็พูดไม่ถูกว้ย!

“เราล้อเล่นนะ เซินเหรอ หน้าแดงเชียว”

ไอ้กวันมึง!!!

“โห่ สนามโกรธเหรอ หยอกเล่นนิดเดียวเอง แค่นี้ได้จับนมเราจริงๆ ทำไมต้องโกรธด้วย”

มัน! กวน! ตีน!

สนามรู้สึกว่าสกิลของตัวเองกับไอ้หัวหน้าแก๊งเพนกวินนี้ เทียบกันไม่ได้ เพราะมันอาศัยความหน้าด้านเป็นต่อ ความอ้อร้อเป็นรอง แล้วยังซ่อนไม้ตายเป็นความกวนตีนเข้าไปอีก จึงเลือก

ที่จะเจียบ

พูดไป มันก็เอาครีบ(?) แถ ลื่นปรี๊ดเป็นเพนกวินสเก็ตน้ำแข็ง
อยู่ดี การเจียบอาจจะทำให้มันยอมแพ้แล้วเลิกเพื่อเจ้อไปเองก็ได้

กว่าจะจับบอร์ดเสร็จก็หกล้มกว่า คนส่วนใหญ่กลับกันไป
หมดแล้ว ปกติจะเหลือพวกกลุ่มซ้อมบอล แต่วันนี้ไม่มีซ้อม ทำให้
บรรยากาศโรงเรียนยามเย็นค่อนข้างวังเวง แล้วห้องเรียนม.6 ก็
อยู่ชั้นเกือบบนสุด อาคารเรียนยามนี้ว่างเปล่าไม่มีคน มีเพียงแสง
ไฟสลัวและความเจียบบ้าง

สนามเป็นคนตัวสูง ช่วงขาค่อนข้างยาว ทำให้เดินนำเซว่น
อยู่หลายก้าว จนกระทั่งต้องชะงักจังหวะการเดินเมื่อคนที่เดิน
ตามหลังเข้ามาทอดแขน

“ทำอะไร”

“สนาม โรงเรียนเรามีผีไหม”

“หา!? บ้า! ไม่มีหรอก”

“แต่...มันดูหลอนๆ อ๊ะ เราเคยได้ยินว่ามีคนเจอผีด้วยนะ
ตอนสองทุ่ม”

“ใครจะอยู่โรงเรียนตอนสองทุ่ม”

“ก็พวกสภานักเรียนไง ทำกิจกรรมอะไรแบบนั้น”

“เลอะเทอะ ทำไม มึงกลัวผี?”

“บ้า...ใครจะไปกลัว ก็...ก็สงสัยเฉยๆ”

สนามเห็นท่าทางปากเกร็งแล้วอดขำไม่ได้ ทำเท่มาทั้งวัน ดัน
ตกน้ำแข็งตายตอนเย็นนะไต่กวันกวัน ไหนๆ ก็ไหนๆ แล้ว ขอเอา
คืนหน่อยแล้วกัน

“เออ จะว่าไปก็เคยได้ยินนะ”

“จะ...จริงเหรอ”

“อืม...ตรงบันไดแบบนี้แหละ”

เซเวนสะดุ้งเพราะตอนนี้พวกเขาก็อยู่ระหว่างการเดินลงบันได
ตาโตเบิกกว้าง มือแนบแขนสนามแน่น

“บะ...บันไดฝั่งไหน”

เพราะตึกเรียนค่อนข้างใหญ่ ทำให้มีบันไดสองฝั่ง

“เอ...ฝั่งไหนนะ จำไม่ได้เหมือนกัน แต่ประมาณชั้นสามชั้นสี่”

“กะ...ก็ชั้นนี้อะดิ”

พวกเขากำลังอยู่ตรงบันไดระหว่างชั้นสามกับชั้นสี่พอดี สนาม
เกือบหลุดหัวเราะกับท่าทางหวาดกลัวของเซเวน ก่อนจะคิดว่า
เล็กแกลังตึกว่า เดียวอีกฝ่ายจะหัวใจวายตายก่อน

“พูดเล...”

ตึง!

“ว้ากกกกกกกกกกกกกก”

“เฮ้ย!”

อยู่ๆ ก็ได้ยินเสียงอะไรกระแทกดังลั่น ก่อนเซเวนที่อยู่บน
บันไดสูงกว่าหนึ่งชั้นจะกระโจนโถมตัวลงมาใส่สนามเต็มๆ สนาม
ตาเบิกกว้าง พยายามจะทรงตัว แต่เขาเองก็ยืนอยู่บนบันได ทำให้
สุดท้ายก็ล้มลง

“โอ้ย! ชี้ดดด”

“ผี ผี ผี ผีมาแล้ววววว ว้ากกกกกก”

สนามขมวดคิ้วมองคนโวยวายอยู่ด้านบน ไม่ได้รู้เลยว่า
ตอนนี้ตัวเองหล่นลงมาทับเขาอยู่ สนามลองขยับแขนขยับขา ก็
โล่งใจที่ไม่ได้บาดเจ็บอะไร ไม่นั่นคงต้องงัดข้อมบอไปพักใหญ่

ตอนนี้ปัญหามีอย่างเดียวคือไอ้เพนกวินกตัวนี้แหละ มัน
ซุกหน้าลงกับไหล่เขาโหวกโหวกโวยวาย สองมือขยุ้มเสื้อเขาไว้นั่น
สนามจะยกมือดันออกก็ชะงักเพราะกลิ่นหอมจากเส้นผมมัน ไม่รู้
ว่ากลิ่นอะไร อาจจะเป็นกลิ่นดอกไม้ก็ได้

“สนาม ผีมายัง!”

สนามเบิกตากว้างเมื่ออยู่ๆ เซเวนก็ดันตัวเองขึ้นมา จนปลาย
จมูกอีกฝ่ายแตะลงข้างแก้ม เขาถูกหอมแก้ม! ถูกเพนกวินหอมแก้ม!

หัวใจเต้นแรงยิ่งกว่าตอนเตะบอลเข้าโกล

ตัวเกร็งยิ่งกว่าตอนเตะจุดโทษ

สองมืออ่อนแรงเหมือนคนไม่ออกกำลังกาย

ร่างกายขยับไม่ได้เหมือนถูกแช่แข็ง

น่ากลัวกว่าผีก็ไอ้เพนกวินนี่แหละ! มึงซัดๆ มึงคนเดียว มึง
เลย ไอ้เพนกวินเซเวน ไอ้ก๊วนก๊วน ไอ้เวรเอ้ย! มึงกลับชั่วโลกเหนือ
ไปเลยไป!

Chapter 2

ลัทธิเพนกวิน

“ลงแข่งบอลเฟรชชี่นะ?”

“อือ”

“เอาเสื้อเบอร์อะไร...ลีมไป คงเอาเบอร์เจ็ด”

สนามไม่ได้ตอบอะไร ปล่อยให้แพตตีเดินไปคุยกับคนอื่นต่อ แพตตีก็มาจากโรงเรียนเดียวกันที่สอบติดมหาวิทยาลัยนี้ แพตตีเป็นเพื่อนสนิทของเซเวนมาก่อน แต่เป็นคนที่...เขาไม่อยากจะยุ่งด้วยเท่าไรหรอก

เขาอยู่ห้องเดียวกับแพตตีมาหลายปีแต่แทบไม่ได้คุยกันเลย พักหลังตอนม.6 ก็คุยบ้างเพราะเซเวน แต่มันชวนอึดอัดมากกว่าเลยไม่ค่อยอยากจะยุ่ง

ตาหลุมมองจ่อโทรศัพท์ ตอนนี้เซเวนคงฝังตัวเองอยู่บนลู่วิ่ง ลักสามสี่โมงคงไลน์มาตามให้กลับโรงแรม เซเวนเป็นเพนกวินขี้เกียจ บ้าอำนาจ และรวย แทนที่จะอยู่คอนโดมีเนียมก็พาตัวเองไปอยู่

โรงแรม...

โรงแรมของแพตตี้!

โรงเรียนของเขาเป็นโรงเรียนสำหรับลูกคนรวย มหาเศรษฐี เซเวนก็เช่นกัน แต่เขาไม่ใช่ ก็เลยไม่สนิทกับใครนัก เพราะกิจกรรม คนรวยบางที่มันก็ยากจะเข้าใจ

ฐานะก็เป็นจุดหนึ่งที่เขากับอีกฝ่ายค่อนข้างแตกต่างกัน แต่มันก็ต้องปรับตัวเข้าหากัน บางวันเลยต้องไปนอนโรงแรม บางวัน ก็หิวมันมานอนที่บ้าน

โดยตรงที่เซเวนเข้ากับแม่เขาได้ดี ดีมาก ดีจนคิดว่าแม่ก็โดน เพนกวินล้วงสมองไปแล้ว ใจตุ๊กตาเพนกวินนั้นก็เลยกลายเป็นลูก รักแม่ไปอีกคน

ตัวไม่อยู่ยังอุตส่าห์แฝงอิทธิพลในบ้านคนอื่น! จะว่าไปก็โดน มันแฝงอิทธิพลมาตลอดนั่นแหละ

“สนาม ไม่เห็นต้องรุนแรงเลยอะ”

สนามกำลังอดทนอดกลั้น หายใจเข้านับหนึ่ง หายใจออกนับ สอง

“เราแค่หอมแก้มสนามเอง ทำไมต้องหวงด้วย แค่มกัเอง ให้ หอมคินก็ได้นะ”

เซเวนที่เดินตามหลัง อยู่ๆ ก็วิ่งแซงขึ้นมาทำหน้าแสบแสบ เอานิ้วชี้จิ้มแก้มตัวเอง ท่าทางมันก็น่ารัก แต่หน้ามันกวนประสาท เกินไปจนน่าหมั่นไส้

“หลบดิ คนจะเดิน”

“โห! อะไรวะ ไม่เล่นด้วยเลย”

เรื่องเหตุการณ์ผีหลอกบนบันไดจบลงที่ภารโรงเดินผ่านมา

พอดี เป็นลูกแก่นั่นแหละเปลอปิดประตูเสียงดัง พอไม่มีคนอยู่แล้ว ก็เลยทำให้ตกใจเฉยๆ

‘แก้มสนามนุ่มจัง’

คนกลัวผีก็กลายเป็นคนกวนตีนโดยทันที จริงๆ ปกติเซเว่น ก็ไม่ได้แสบแสบอะไรตลอดเวลา แต่มันชอบกวนประสาทเฉยๆ ปกติ มันก็...ก็ปกติ

มันค่อนข้างเป็นที่นิยมด้วยซ้ำเพราะเป็นนักเรียนใหม่ ปกติ นักเรียนใหม่จะมาตอนม.4 แล้วเรียนด้วยกันยาวถึงม.6 พอมันเพิ่ง มากี่เลยโดดเด่น นิสัยดีด้วยมั้ง เห็นเข้าได้กับทุกคน แต่เขาคงเป็น ข้อยกเว้น เพราะมันใช้ครีป(?)ตะกายเอาตัวเองมาทำอะไรกวน ประสาทแบบหน้ามึนๆ

“สนามกลับบ้านทางไหน”

“รถเมล์”

“สายไหนนะ”

“หลายสาย”

“อะไรวะ อย่ากวนดิ”

เซเว่นแกล้งยกขานิดหน่อยมาเตะแข้งเบาๆ

“คนแบบมึงมาบอกคนอื่นว่าห้ามกวนได้ด้วยเหรือ”

“โธ่สนาม เราออกจะนิสัยดี สนามไม่เห็นความดีของเรา บ้างเหรือ”

สนามส่ายหัวกับความหน้ามึนของเซเว่น เจ้าตัวก็ดูเหมือนรู้ว่าเขาอ่อนนอกอ่อนใจ เลยหัวเราะออกมา ทั้งคู่ยืนรอรถเมล์อยู่ที่ป้าย ด้วยกัน เวลาเกือบทุ่มแบบนี้รตยังติดอยู่ เพราะเป็นเวลาคนเลิกงาน “ไม่ได้กลับบ้านแน่เลยอ่ะ”

“เดี๋ยวคงมา ก็รถมันติด”

“ประเทศไทยรถติดจัง”

“ก็ปกติ อย่าบ่นดิ”

“โธ่! ไม่โกรธดิ วันนี้สนามทำหน้าที่เราหลายรอบแล้วนะ เราเสียใจจัง”

“ก็กูเบื่อมึง”

“แต่เราไม่เคยเบื่อสนามเลยนะ เอ๊ะ! แบบนี้แสดงว่าเรานิสัยดีกว่าสนามสิ? สนามมีเพื่อนนิสัยดีจัง น่าอิจฉาเนอะ ได้ข่าวว่าหน้าตาดีด้วย อ้าว! สนามจะไปไหน สนามกลับมาก่อน ต้องรอรถเมลล์นะ”

สุดท้ายก็ยังต้องมาขึ้นรถเมลล์สายเดียวกัน แต่สนามคิดว่าเซเวนน่าจะไม่คุ้นเคยกับรถเมลล์เท่าไร เพราะดูตื่นเต้นไปหมด คนก็เบียดเป็นปลากระป๋อง เซเวนตั๊กกว่าสนามอยู่หนึ่งช่วงหัว ทำให้เขาได้กลิ่นแซลมูหอยม ๆ ที่ยั๊นนึกไม่ออกว่ากลิ่นดอกไม้อะไรกันแน่

“ชิดในหน่อยพี่”

เซเวนเซเล็กน้อยเพราะถูกคนข้าง ๆ เบียด สนามเห็นอีกฝ่ายเซเข้ามา มือเขาก็ไปอัดโน้มดิ...สอดเข้าไปโอบรอบแผ่นหลังบางแล้วดึงมาชิดตัวเอง

“โทษที”

“ยินดี ๆ คนมันเยอะ”

แม้จะเป็นเสียขวัญาก็ แต่ภาพที่เซเวนเงยหน้าขึ้นมาสบตาก่อนปากสีชมพูจะขยับยั๊มก็ถูกเม้มโมรีไว้ในหัวเรียบร้อยแล้ว สนามรู้สึกหน้าร้อนผ่าว ก็ไม่ได้มีอะไรสักหน่อย แต่ช่วยเพื่อนร่วมห้อง

ก็เหมือนรับลูกฟุตบอลปะวะ ที่ลูกมันส่งแรงมาก็ต้องรับ แล้ว

ดึงแขนกลับนิดหน่อยเพื่อลดแรงต้าน ก็แค่...แค่เปลี่ยนจากลูกบอลเป็นเอว

คนหา'ไรเอนิดเดียว ไปอยู่อเมริกามาจริงหรือเปล่า แฮมเบอร์เกอร์ เฟรนช์ฟรายส์ไม่เคยกินหรือ

สนามรู้สึกว่าคุณเองไม่ค่อยปกติจริงๆ นั่นแหละ แต่ไม่รู้
ว่าทำไม เขาไม่เคยเป็นแบบนี้มาก่อน พอทั้งตัวลงบนที่นอนก็ยังต้องคว้าตุ๊กตาเพนกวินมาจ้อง นกปากเหลือง มีครีป มันน่ารักยังไงวะ

กวนตีนก็เท่านั้น!

กำปั้นเบาๆ ถูกอัดลงบนหน้าตุ๊กตาจนบีบ มุมปากเริ่มแฉับยัมนิดหน่อยที่ได้เอาคืนบ้าง ถึงจะไม่ได้เอาคืนกับเจ้าตัวโดยตรงแต่มันก็...ก็สะใจนิดหน่อย

เป็นไงล่ะ เพนกวินน่ารักที่สุดในโลกของมึง หน้าบู๋หน้าบีเพราะกำปั้นกูแล้ว แต่ต่อไปต่อยมากยิ่งขึ้นอนาคตตัวเอง เป็นบ้าเป็นบอมาต่อยตุ๊กตา

“กวันกวัน มึงนี่น่ารำคาญ”

โยนทิ้งไปปลายเตียง พยายามข่มตาหลับ แต่ลักפקก็ต้องลุกไปคว่ำกวันกวันมากอด ไม่อยากยอมรับหรือ แต่มันกลายเป็นไอเท็มสำคัญในการนอนไปแล้ว

เสียงข้อความดังขึ้นทำให้สนามต้องดันตัวลุกจากเตียงไปหยิบมือถือขึ้นมาเปิด ปกติไม่ค่อยมีใครส่งข้อความมาหาเท่าไร แล้วเดี๋ยวนี้ก็ใช้ไลน์กันหมดแล้ว ใครจะมาส่งเมสเสจดีๆ ดื่นๆ อาจจะเป็นโฆษณาก็ได้ แต่มันก็ตลกดี ถ้าไม่ได้ดูให้เห็นกับตาก็ไม่ได้อีก

‘สนาม วันนี้แต่งก๊วนะ อุตส่าห์เดินมาส่งเราที่โรงแรมด้วย เดี่ยวพรุ่งนี้เอาขนมไปให้ชิม อ้อ ไม่ได้ทำเองนะ ซื้อมา ไม่ต้องตั้ง อย่าลืมนอนกอดก๊วนก๊วนละ ก๊วนก๊วนนุ่มจริง ๆ นะ ผีนดี’

สนามแทบจะปากก๊วนก๊วนในมือทิ้ง แต่แม่งก็...ก็หุบยิ้ม ไม่ได้อ่ะ แค่เห็นมันดูเหนื่อยๆ เหมือนไม่เคยขึ้นรถเมล์ เลยเดินไปส่ง โรงแรมมันก็ติดถนน ไม่ได้ลึกอะไร ถึงจะไม่เข้าใจว่าทำไมต้องไปอยู่โรงแรม แต่มีเงินทำอะไรก็ได้อยู่แล้ว เขาแค่ไปส่งในฐานะเพื่อน ก็เพื่อนกัน...เพื่อนไง

แต่แม่งก็ก๊วนตีนแบบนี้ไง แล้วยังเผยแพร่วลัทธิเพนกวิน เรือราดอีก หงุดหงิด...

หงุดหงิดแล้วยิ้มทำไมวะ!

กลายเป็นว่านอนไม่หลับ เรื่องของเซเวนหมูนวนอยู่ในหัวจนหลับไม่ลง เซเวนย้ายมาที่โรงเรียนนี้สักพักแล้ว แล้วก็มานั่งข้างๆ กัน แต่...แต่ก็คิดไม่ออกว่าทำไมถึงมีอาการแปลกๆ กับเซเวนอยู่เรื่อยแล้วยังสมบัติเซเวนที่เป็นของเขาวงกตเพนกวินทั้งหลายอีกอยู่ๆ มันก็เพิ่มมาเรื่อย ๆ

ถ้าอีกฝ่ายเป็นเจ้าของลัทธิเพนกวินจริง ก็คงได้เขาเป็นสมาชิกไปแล้วแบบเนียนๆ สนามไม่คิดว่าเซเวนจะอยากเป็นเพื่อนกับตัวเองนักหรอก เขาไม่ได้มีเพื่อนเยอะมาแต่ไหนแต่ไร อาจจะเพราะฐานะเองก็มีส่วน โรงเรียนนี้มันโรงเรียนไฮโซ เขาซึ่งฐานะยากจนก็เลยไม่ค่อยได้เข้าร่วมกิจกรรมกับเพื่อน เพราะมันใช้เงินเยอะสนใจแค่เรื่องเตะบอลที่เพื่อน ๆ ก็ไม่ได้พูดคุยกันเรื่องอื่นนอกจากบอล

ส่วนเซเว่นยังงี้ก็ถูกคนรวย ของสารพัดที่ใช้อย่างไ้ตระกูล
เพนกวินนี่ก็ราคาแพงทั้งนั้น โรงแรมที่อยู่ก็น่าจะราคาแพง ก็ไม่ได้
คิดว่าเซเว่นจะมาถูกอะไร แค่ว่า...มันต่างกันเกินไปไหม

คนเรามักอยากคบเพื่อนนิสัยคล้ายๆ กัน คุยเรื่องเดียวกัน
มากกว่าอยู่แล้ว แต่อาจจะเพราะนั่งโต๊ะติดกันก็เลยชวนคุยไปอย่าง
นั้น? แต่อีกใจก็คิดว่าเซเว่นคงไม่ได้คิดซับซ้อนอะไรหรอก มันก็ดู
ตลกๆ ดี กับท่าทางกวนๆ เสียงหนึ่งสองสามของมัน ก็...เพนกวิน
ก็คือเพนกวินปะวะ

‘เพนกวินคือสิ่งมีชีวิตที่น่ารักที่สุดในโลก’

ภาพหน้ายิ้มๆ ปากสีชมพู ตาเขียว กลิ่นหอมจากเส้นผม...
และนิ้วที่จิ้มลงมาตรงตราโรงเรียนบนอกเสื้อด้านขวา

‘สนาม...’

“อีก...”

หัวใจเต้นแรงเป็นกองรว จนต้องยกมือขึ้นมาข่มอกเสื้อ
เหงื่อไหลซึมออกมาอย่างไร้สาเหตุ แล้วเสียงของเซเว่นก็ตามหลอก
ตามหลอนอยู่รอบตัว พยายามสลัดเท่าไรก็ไม่หลุด

แม่งเผยแพร่วัทธิหรือทำสมองเขาติดไวรัสนั่นแหละ!

สนามหยุดหิดแต่เช้า เพราะกว่าจะนอนหลับก็ตีสอง
เข้าไปแล้ว เขามาถึงโรงเรียนตอนเจ็ดโมงตรง เพราะถ้าสายกว่านี้
รถติดเปล่าๆ มาเช้าก็ดีกว่า

นักเรียนยังบางตาเพราะยังเข้าอยู่ แต่ดันมีคนมาเข้ากว่า...
นั่นคือเซเว่น

จะว่าไป มาโรงเรียนที่ไรก็เจออีกฝ่ายนั่งอยู่หน้าห้องแล้วทุกที

แต่วันนี้เซเว่นนั่งอยู่ที่โต๊ะ ก้มหน้าแนบแก้มลงกับโต๊ะแล้วหลับตาลง
ที่นั่งของเขากับเซเว่นอยู่ติดหน้าต่างแถวหลังสุด เซเว่นนั่งอยู่
ด้านในเพราะอีกฝ่ายร้อน บางทีที่ห้องไม่ได้เปิดแอร์จึงอยากนั่งที่
ที่มันรับลม คงจะไม่ชินกับอากาศร้อนๆ ของประเทศไทย

หลายครั้งที่ร้อนอบอ้าว แก้มของเซเว่นจะแดงระเรื่อเหมือน
มะเขือเทศ คิ้วจะขมวดแล้วปากก็จะอยู่เพราะหงุดหงิด แล้วทำไม
ถึงจำได้หมดเลยวะ

สนามส่ายหัวแล้วค่อยๆ เลื่อนเก้าอี้ไม่ให้เสียงดังรบกวนคน
ที่หลับอยู่ หยิบการบ้านที่ยังทำไม่เสร็จขึ้นมาทำต่อ สนามไม่ใช่
คนเรียนเก่ง แล้วช่วงนี้ยังเรียนไม่รู้เรื่องอีก เลยขี้เกียจทำการบ้าน
ไปด้วย ก็อาศัยมานั่งเฝ้าตอนเช้าแทน

“จ้อ...”

คนที่นอนแนบแก้มหันมาทางเขาพลางขมวดคิ้วมุ่น ตาเรียว
กะพริบปริบๆ เหมือนจะตื่นแล้ว

“สนาม...”

เสียงอ่อนระโหยโรยแรงทำให้สนามรู้สึกอีกฝ่ายอาจจะป่วย
แต่ยังไม่ทันได้ทำอะไร มือที่วางอยู่บนโต๊ะก็ถูกดึงไปวางแหมะบน
หน้าผากอีกฝ่าย อุณหภูมิที่ร้อนกว่าทุกที่ทำให้แน่ใจว่าเซเว่นไม่
สบาย

“สนามมือเย็นจัง เรามินหัวมากเลย”

“แล้วกินยามาริยัง”

“ไม่เอาอะ ไม่ชอบกินยา”

“มือกูไม่ใช่เจลลดไข้ละ”

สนามดึงมือออกแต่เซเว่นกลับรั้งไว้ไม่ยอมปล่อย แถมยัง

จัดการให้วางแหมะลงที่เดิม เอาแต่ใจเป็นบ้า!

“รู้สึกดีจัง”

“ไปกินยาดีกว่า”

“ไม่ชอบอะ ขออยู่แบบนี้สักพัก เดี่ยวคงดีขึ้น”

สนามถอนหายใจ ปล่อยเจ้าเพนกวิ้นผู้เอาแต่ใจยึดมือไปตาม สะดวก ก่อนจะใช้มือที่ว่างอยู่ข้างเดียวทำการบ้านต่อ แต่อาการ ขยับยุกยิกของคนข้างๆ ก็ดึงความสนใจไปอีกครั้ง

คราวนี้มือเขาไม่ได้ว่างอยู่บนหน้าผากแล้ว แต่มันเล่นจับเขา แบนมือแล้วแนบแก้มตัวเองลงมาวางแหมะแทนหมอนซะอย่างนั้น

“สบายไหม”

“มาก มือสนามใหญ่จัง นักบอลต้องมีมือใหญ่แบบนี้ทุกคนปะ”

“ก็ตัวใหญ่”

“ตรงนั้นก็ใหญ่ด้วยเหอะ”

สนามถลึงตาใส่คนเข้าโหมดกวนตีนอีกรอบ เซเว่นหัวเราะ อารมณ์ดี แต่คิ้วก็ยังขมวดอยู่ คงจะมีหัวจริง ๆ แต่ก็ถือไม่ยอมไป กินยา

“ไปห้องพยาบาลเหอะ เดี่ยวพาไป”

“ไม่เอา เหยยย ไม่ไป อย่าดึงนะสนาม หยุดดดดดด ไม่กินยา นะ ไม่เอา”

ไวววายไปเหอะ ไอ้เพนกวิ้น สนามไม่คิดจะยอมให้เพนกวิ้น เอาแต่ใจหรอก ป่วยก็ต้องกินยาปะวะ จะมางอแงอะไร เซเว่น พยายามดึงตัวเองออก แต่แรงก็สู้ไม่ไหว ทำให้ต้องเดินตามคนแรง เยอะกว่าไปเรื่อย ๆ

“อ้าวสนาม หัวดีจัง เอ! เซเว่น? ทำอะไรกันเหอะ”

แพตตี้ที่เพิ่งมาถึงมองทั้งคู่งงๆ แถมสนามยังเหมือนกำลัง
จะลากเซเวนออกไปด้วย

“เอ่อ คือ...ปล่อยก่อนดิสนาม”

“เซเวนป่วย จะพาไปกินยา”

สนามไม่ปล่อยเพราะคิดว่าเซเวนจะหาทางบายเปียงอีกเพราะ
เจอเพื่อน เซเวนกับแพตตี้ค่อนข้างสนิทกันพอสมควร

“อ้าว! เซเวนป่วยหรือ งั้นเราพาไป...”

“แพตตี้ไม่ต้องหรอก คงมีแต่เราที่จะลากเซเวนไปห้องพยาบาล
ได้ ดื้อฉิบหาย ตามมาดิๆ เลยไ้กกวันกกวัน”

สนามลากเซเวนให้เดินตามมา คราวนี้เซเวนไม่ได้พูดอะไรจน
ไปถึงห้องพยาบาล แต่เพราะติดช่วงเวลาเข้าแถวพอดี ทำให้ครู
ประจำห้องลงไปคุมแถวด้านล่าง

“ไม่ต้องกินก็ได้ ไปเข้าแถวเหอะ”

“ป่วยก็ต้องกินยา อย่าดื้อ แล้วดูทำหน้าดิ ปวดหัวใช่ไหม”

มือหนายกขึ้นνωดขมับคนคิ้วขมวดที่นั่งข้างกัน มือของสนาม
อีกข้างก็ยังจับข้อมือเซเวนไว้เพราะกลัวเพนกวิ้นดื้อจะสไลด์หนี
ออกไปจากห้องพยาบาลอีก

“สนามเป็นห่วงเราใช่ไหมละ ใจดีนะเนี่ย”

“ก็ปกติปะวะ”

“ใจดีเป็นปกติเลยเหอะ แบบนี้จะแย่อานะ”

“แย? แย่ยังงิ”

“ก็...มันอาจจะทำให้...เข้าใจผิดได้นะ”